

Med henblik på sådanne tilfælde vil det være meget ønskeligt, om der bliver indført en bestemmelse, hvorefter patentdirektoratet skal sende meddelelse til en registreret licenstagere om den manglende betaling, som licenstagere herefter skal gives en frist til at berigtige. Industrirådet henstiller, at en sådan regel bliver indføjet i lovforslaget.

Dansk Forening for Industriels Retsbeskyttelse kan efter omstændighederne tilslutte sig forslaget til § 44, stk. 5, dog under den klare forudsætning, at der med hensyn til notering af licens alene bliver tale om notering af helt neutrale oplysninger som f. eks. licenstagere navn og adresse, og om der er tale om enelicens eller simpel licens, dvs. at der ikke stilles krav om offentliggørelse af aftalens nærmere forretningsmæssige indhold.

Dansk Forening for Industriens Patentingeniører mener, bestemmelsen i § 44, stk. 5, bør slettes, da dens blotte eksistens i praksis vil gøre registrering obligatorisk, hvilket man ikke er interesseret i.

Advokatrådet har tidligere været imod en sådan »tinglysningsordning«, men mener nu at kunne tiltræde den af ordensmæssige grunde. De pågældende immaterialretlige værdier er jo ofte mindst lige så store som de i fast ejendom investerede og har derfor krav på, at også omsætningen af sådanne beskyttes. Der er dog stadig ingen krav om anmeldelse, hvilket er tilfredsstillende. Det bør også præciseres, at der med hensyn til notering af licens alene bliver tale om offentliggørelse af helt neutrale oplysninger, således at der ikke gennem indsigt i en noteret licensaftale af uvedkommende kan skaffes kendskab til forretningsmæssige forhold.

Ad nr. 20, § 52.

Dansk Patent- og Varemærkekonulentforening af 1953 angiver, at § 52, stk. 1, bør ændres således: »Et patent kan ved dom kendes ugyldigt eller begrænses, hvis«. Det vil ofte være urimeligt byrdefuldt for patenthaven, at hele patentet kendes ugyldigt, da patentmyndigheden jo har en væsentlig del af skylden. Som nævnt i forbindelse med § 19, stk. 2, bør bestemmelse 4) udgå.

Dansk Forening for Industriens Patentingeniører kan i § 52, stk. 1, nr. 3, ikke lide udtrykket »noget«, der er så ubestemt, at

det ikke burde forefindes i en lovtæst. Hvor lidt/meget er »noget«? Foreningen skal her henviser til, at patentdirektoratet ofte under sagsbehandling forlanger beskrivelsen suppleret med eksempelvis data for producerede forbindelser, nye eksempler, mere udførlig beskrivelse af de af ansøgningen omhandlede metoder eller apparater osv., hvilket alt sammen formelt set ville kunne falde under den foreslåede bestemmelse. Ja, selv et tilføjet »,« kunne teoretisk set gøre det samme. I forbindelse med samme paragrafs og stykkes underpunkt 4 kan man rejse det spørgsmål, hvilket ansvar og forpligtelser patentmyndigheden har, idet foreningen mener, at en eventuel forsøgt udvidelse af patentbeskyttelsesomfang burde være påtalt af patentmyndigheden. Muligvis kan spørgsmålene i forbindelse med de ovenfor nævnte underpunkter klares ved, at paragraffens indledning omformuleres som følger: »§ 52. Et patent kan ved dom kendes helt eller delvis ugyldigt, hvis det«. Foreningen er opmærksom på § 52, stk. 2, men mener fortsat, at man for tydelighedens skyld bør præcisere paragraffens første linje som foreslået.

Dansk Forening til Fremme af Opfindelser mener, at det i den nye udformning af § 52 ville være ønskværdigt at (punkt 2) udgik. Det er selvfølgelig rigtigt, at beskrivelsen bør være sådan, at den såkaldte »fagmand« kan udøve opfindelsen, men enhver vil kunne indse, at det vil bero på et skøn, behæftet med uhyre usikkerhed, at fælde dom på dette grundlag. Man kan forestille sig to mulige udviklinger. Enten vil der hurtigt udvikle sig præcedens for, at patenter ikke kendes ugyldige på dette kriterium, og så kan punktet lige så godt undværes, eller også vil det føre til meget langvarige domsforhandlinger, hvilket vil gøre denne paragraf velegnet til chikane i de tilfælde, hvor det er økonomisk ønskværdigt at holde et patent hen i usikkerhed.

Det foreslås derfor, at dette punkt udgår.

Med hensyn til det tredje punkt henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 8, og at der analogt hermed ændres til: »omfatter noget, som ikke fremgik af ansøgningssagen«.

I forbindelse med sidste punkt må der blot gøres opmærksom på, at det, for at undgå at dette punkt får aktualitet, er nødvendigt at stramme kravene til oversættelser så meget